

УДК 343.132(477)

О. І. Марочкін, молодший науковий співробітник сектору дослідження проблем судової, слідчої та прокурорської діяльності Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса НАПрН України, м. Харків

ОСОБАЛИВОСТІ МОТИВУВАННЯ СЛІДЧИМ ОБВИНУВАЛЬНОГО АКТА

Статтю присвячено дослідженню особливостей мотивування слідчим обвинувального акта. На підставі аналізу КПК України, слідчої та судової практики його застосування, а також судової практики Європейського суду з прав людини розглядаються питання, що підлягають вирішенню слідчим у обвинувальному акті.

***Ключові слова:** обвинувальний акт, обвинувачення, мотивування, слідчий, мотивування обвинувального акта.*

Постановка проблеми. Розбудова України як демократичної правової держави потребує відновлення довіри до всіх її органів та посадових осіб, у тому числі й уповноважених приймати рішення у кримінальному провадженні¹. Особливого значення ці питання набувають під час здійснення кримінальної процесуальної діяльності, у тому числі й шляхом прийняття такого процесуального рішення слідчого, як обвинувальний акт. Його мотивування є однією із гарантій забезпечення законності, а отже, й захисту прав і свобод людини і громадянина у кримінальному провадженні.

Ступінь наукової розробки проблеми. Важливі аспекти мотивування процесуальних рішень були предметом наукових пошуків таких представників науки кримінального процесу, як Ю. М. Грошевий, А. Я. Дубинський, В. С. Зеленецький, О. Р. Михайленко, О. Б. Муравін, Н. Г. Муратова, О. М. Толочко та ін. Утім

¹ Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 12 січ. 2015 р. № 5/2015. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>. – Заголовок з екрана.

недостатньо розробленими залишаються питання мотивування процесуальних рішень слідчого взагалі та обвинувального акта зокрема. Останній має важливе значення не лише в аспекті формування обвинувачення та формулювання висновків правового характеру, визначення правового статусу особи, а й підсумування досудового розслідування. Зазначене актуалізує наукові пошуки в цій царині, що і зумовило обрання теми цієї статті.

Мета і завдання статті полягають у дослідженні особливостей мотивування обвинувального акта та виявленні на підставі матеріалів вітчизняної слідчої та судової практики, а також практики Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) недоліків у правозастосовній діяльності.

Виклад основного змісту матеріалу. Як відомо, складанням обвинувального акта завершується діяльність слідчого¹ щодо формування обвинувачення². У цьому процесуальному рішенні обставини, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, мають бути встановлені всебічно й повно (тобто слідчим і прокурором повинно бути досягнуто кінцеву мету доказування обставин кримінального правопорушення).

Зміст мотивувальної частини обвинувального акта міститься у ч. 2 ст. 291 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК), виходячи з якої слідчий, серед іншого, мотивує висновки про: 1) фактичні обставини кримінального правопорушення; 2) його правову кваліфікацію; 3) формулювання обвинувачення; 4) обставини, що обтяжують чи пом'якшують покарання; 5) вид

¹ Відповідно до п. 17 ч. 1 ст. 3 КПК України слідчий – це службова особа органу внутрішніх справ, органу безпеки, органу, що здійснює контроль за дотриманням податкового законодавства, органу Державного бюро розслідувань, підрозділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України, уповноважена в межах компетенції, передбаченої цим Кодексом, здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень.

² Лобойко Л. М. Кримінальний процес : підручник / Л. М. Лобойко. – К. : Істина, 2014. – С. 267–270; Кримінальний процес : підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін. ; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – С. 494–498.

і розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням; 6) розмір процесуальних витрат; 7) особу обвинуваченого; 8) особу потерпілого. Розглянемо особливості мотивування обвинувального акта докладніше.

1. Мотивування висновку слідчого про фактичні обставини кримінального правопорушення, які він вважає встановленими (п. 5 ч. 2 ст. 291 КПК). Зважаючи на те, що судовий розгляд кримінального провадження ініціюється саме обвинувальним актом, законодавець передбачив серед імперативних змістовних складових цього рішення викладення фактичних обставин вчиненого кримінального правопорушення. Разом із тим вивчення слідчої та судової практики виявило непоодинокі випадки неконкретного опису слідчим у обвинувальному акті фактичних обставин кримінального правопорушення чи наведення суперечливих даних, що не дозволяє суду прийняти законне й обґрунтоване рішення про призначення справи до розгляду. Зокрема, в ухвалах суду, постановлених за результатами підготовчого судового засідання у порядку ч. 3 ст. 314 КПК, констатовано «суттєві недоліки у викладенні фактичних обставин кримінального правопорушення» (ухвала Червонозаводського районного суду м. Харкова від 21 жовтня 2013 р., справа № 646/8465/13-к)¹, «суттєві протиріччя, що містяться у фактичних обставинах та не дозволяють суду встановити ставлення особи до події кримінального правопорушення, викладеного в обвинувальному акті» (ухвала Дзержинського районного суду м. Харкова від 27 червня 2013 р., справа № 638/7765/13-к), «неповноту викладених у обвинувальному акті фактичних обставин» (ухвала Дзержинського районного суду м. Харкова від 20 грудня 2013 р., справа № 638/20376/13-к), унаслідок чого обвинувальні акти повернуто прокурору через їх невідповідність вимогам КПК. А ухвалою Балаклійського районного суду Харківської області від 31 жовтня 2013 р. (справа № 610/3769/13-к) судом взагалі зафіксовано невстановлення фактичних обставин кримінального правопорушення².

¹ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана.

² Там само.

Крім того, недоліки мають місце й при встановленні окремих обставин кримінального правопорушення (часу, місця, знаряддя його вчинення тощо). Зокрема, в ухвалах суду, постановлених за результатами підготовчого судового засідання, указується на «відсутність в обвинувальному акті дати вчинення кримінального правопорушення та посилання на те, що точна дата в ході досудового розслідування не встановлена» (ухвала Держинського районного суду м. Харкова від 4 червня 2013 р., справа № 638/6854/13-к); «відсутність в обвинувальному акті точного місця вчинення кримінального правопорушення, а саме, в якому районі та якій області його вчинено» (ухвала Балаклійського районного суду Харківської області від 16 жовтня 2013 р., справа № 610/2156/13-к)¹. Ухвалою Чугуївського міського суду Харківської області від 25 лютого 2013 р. (справа № 2036/6073/2012) встановлено нечіткість викладення фактичних обставин та відсутність в обвинувальному акті відомостей щодо знаряддя злочину, що зумовило повернення обвинувального акта прокурору у зв'язку із невідповідністю вимогам КПК².

2. *Мотивування висновку слідчого про правову кваліфікацію кримінального правопорушення з посиланням на положення закону і статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність (п. 5 ч. 2 ст. 291 КПК).* В обвинувальному акті мають зазначатися факти та підстави початку досудового розслідування, зміни кваліфікації кримінального правопорушення, об'єднання або виділення матеріалів досудового розслідування, зупинення (відновлення) досудового розслідування або закриття кримінального провадження щодо окремих осіб або за окремими епізодами обвинувачення, що мали місце в межах цього кримінального провадження. Викладаючи в обвинувальному акті обставини кримінального правопорушення, описуючи певні дії особи (окремі епізоди обвинувачення) відповідно до ознак, передбачених конкретними статтями Кримінального кодексу України (далі – КК), слідчий повинен

¹ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана.

² Там само.

указати, чому недоцільною є кваліфікація цих дій узагалі або за іншими (суміжними, схожими) статтями КК (окремо вказуючи на наявність сукупності кримінальних правопорушень, необхідність окремої кваліфікації дій обвинуваченого або на те, що вказані дії охоплюються іншим складом злочину, обвинувачення за яким уже викладено у цьому ж обвинувальному акті). Слідчий має також довести роль кожного з обвинувачених у події кримінального правопорушення (докладніше див. рішення ЄСПЛ у справі «Падура проти України» від 11 грудня 2014 р.¹).

Водночас на практиці мають місце випадки невиконання слідчим вимог закону щодо кваліфікації дій обвинуваченого. У цьому контексті необхідно підкреслити, що, враховуючи поліаспектне значення обвинувального акта, указане в ньому обвинувачення має бути конкретним за змістом, що, серед іншого, означає правильну кваліфікацію дій обвинуваченого. Однак серед підстав повернення судом обвинувального акта прокурору зустрічаються випадки недотримання слідчим вимог закону в цій частині².

Обвинувачення, сформульоване в обвинувальному акті, не повинно істотно відрізнятися за фактичними та юридичними обставинами від формулювання підозри у повідомленні про підозру. Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ (далі – ВССУ) зазначив, що обвинувальний акт вважається таким, що не відповідає вимогам законодавства, якщо

¹ Справа «Падура проти України» (Заява №48229/10) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/974_a33. – Заголовок з екрана.

² Так, ухвалою Червонозаводського районного суду м. Харкова за результатами підготовчого судового засідання обвинувальний акт повернуто прокурору у зв'язку із невідповідністю вимогам КПК. Судом встановлено, що обвинувальний акт взагалі не містить відомостей щодо правової кваліфікації кримінального правопорушення, посилань на положення закону і статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність (ухвала Червонозаводського районного суду м. Харкова від 9 жовтня 2013 р., справа №646/9021/13-к), що унеможливило визначення статті КК, за якою особа обвинувачується. В ухвалі Сахновщинського районного суду Харківської області від 16 січня 2014 р. (справа №634/1471/13-к) суд констатував відсутність підстав для зазначення повторності в якості кваліфікуючої ознаки, що стало однією з підстав повернення обвинувального акта прокурору (див.: Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана).

містить положення, що суперечать одне одному¹. Так, за результатами підготовчого судового засідання ухвалою Ленінського районного суду м. Харкова від 6 листопада 2013 р. (справа №642/9523/13-к) обвинувальний акт щодо вчинення особою кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 299 КК, повернуто прокурору. Судом, зокрема, зазначено, що, як вбачається зі сформульованого в обвинувальному акті обвинувачення, особі було повідомлено про підозру в учиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 185 КК. Разом із тим в обвинувальному акті зазначено, що особа вчинила кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 299 КК. На думку суду, зазначене свідчить про наявність істотних суперечностей в обвинувальному акті та його невідповідність вимогам ст. 109 КПК².

За наявності кількох обвинувачених обвинувальний акт повинен містити правову кваліфікацію кримінальних правопорушень, учинених кожним із них. Утім, за результатами підготовчого судового засідання ухвалою Шевченківського районного суду Харківської області від 20 лютого 2013 р. (справа № 637/181/13-к) обвинувальний акт щодо вчинення особами кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 185 КК, повернуто прокурору. Суд установив, що обвинувальний акт не містить відомостей щодо правової кваліфікації кримінального правопорушення, вчиненого одним з обвинувачених, дії якого взагалі слідством ніяк не кваліфіковані³.

3. Мотивування висновку слідчого про формулювання обвинувачення (п. 5 ч. 2 ст. 291 КПК). Унаслідок імпліцитного (прихованого) характеру мотивування такого акта система і форма викладення обвинувачення повинні приводити слідчого та прокурора до

¹ Про порядок здійснення підготовчого судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України [Електронний ресурс] : інформ. лист Вищ. спеціаліз. суду України з розгляду цивіл. і кримінал. справ від 3 жовт. 2012 р. №223-1430/0/4-12. – Режим доступу: http://sc.gov.ua/ua/informacijni_listi.html. – Заголовок з екрана.

² Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана.

³ Там само.

логічного висновку про достатність доказів для складання обвинувального акта. Тобто, з одного боку, недопустимою є стислість формулювання обвинувачення (адже ігнорування будь-яких обставин може призвести до неправильної кваліфікації кримінального правопорушення), а з другого – неправильним та недоцільним є включення до формулювання обвинувачення фактів, що не мають відношення до даного кримінального провадження. Однак не можна обмежуватися лише загальним посиленням на винуватість обвинуваченого, не розкриваючи змісту суб'єктивної сторони кримінального правопорушення, не вказуючи обставин, які характеризують форму вини та характер умислу або необережності, мотив та мету кримінального правопорушення. До того ж особливого значення набувають терміни, що використовує слідчий при складанні обвинувального акта. Ці терміни мають бути конкретними, зрозумілими та загальноприйнятими.

Утім у правозастосовній діяльності мають місце певні недоліки у викладенні цієї частини обвинувального акта. Наприклад, за результатами підготовчого судового засідання ухвалою Червонозаводського районного суду м. Харкова від 9 жовтня 2013 р. (справа № 646/9021/13-к) обвинувальний акт щодо вчинення особою кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 191 КК, повернуто прокурору через те, що в ньому взагалі відсутнє формулювання обвинувачення¹. Ухвалою Чугуївського міського суду Харківської області від 30 травня 2013 р. (справа № 636/1957/13-к) обвинувальний акт із мотивів відсутності конкретизації обвинувачення також повернуто прокурору².

Формулювання обвинувачення повинно містити в собі юридичну оцінку всіх дій обвинуваченого, встановлених під час досудового розслідування. Ухвалою Держинського районного суду м. Харкова від 4 червня 2013 р. (справа № 638/6854/13-к) обвинувальний акт за результатами підготовчого судового засідання повернуто прокурору, оскільки не всі дії обвинуваченого, викладені в обви-

¹ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана.

² Там само.

нувальному акті, знайшли своє відображення у формулюванні обвинувачення¹.

В обвинувальному акті, складеному стосовно кількох обвинувачених, формулювання обвинувачення повинно містити належну юридичну оцінку дій кожного із них. Так, ухвалою Дзержинського районного суду м. Харкова від 20 грудня 2013 р. (справа № 638/20376/13-к) обвинувальний акт щодо вчинення двома особами кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 296 КК, повернуто прокурору у зв'язку із відсутністю юридичної оцінки дій однієї з осіб².

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 91 КПК у кримінальному провадженні також підлягає доказуванню винуватість обвинуваченого в учиненні кримінального правопорушення, форма вини, мотив і мета вчинення кримінального правопорушення³.

4. *Мотивування висновку слідчого про обставини, що обтяжують чи пом'якшують покарання (п. 6 ч. 2 ст. 291 КПК)*, не повинно зводитися до їх простого перелічення, оскільки необхідність їх всебічного, повного і неупередженого встановлення та дослідження випливає зі змісту засади законності кримінального провадження (ст. 9 КПК). Утім мають місце недоліки з встановлення вказаних обставин, що, зокрема, констатовано в ухвалі Київського районного суду м. Харкова від 13 січня 2014 р. (справа № 640/65/14-к). Обвинувальний акт щодо вчинення особою кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 296 КК, повернуто прокурору через

¹ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана.

² Там само.

³ Так, в ухвалі Чугуївського міського суду Харківської області від 28 серпня 2013 р. (справа № 636/3362/13-к) звернуто увагу на відсутність посилань в обвинувальному акті на наявність умислу в особи; ухвалою Балаклійського районного суду Харківської області від 16 жовтня 2013 р. (справа № 610/2156/13-к) встановлено відсутність в обвинувальному акті вказівки на мотив учинення обвинуваченим кримінального правопорушення, а ухвалами Сахновщинського районного суду Харківської області від 27 листопада 2013 р. (справа № 634/1214/13-к) та від 4 грудня 2013 р. (справа № 634/1204/13-к) констатовано недоліки у викладенні в обвинувальному акті мети вчинення кримінального правопорушення (див.: Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана).

відсутність посилання на обставини, що обтяжують покарання, хоча необхідність у цьому вбачається з фактичних обставин учиненого кримінального правопорушення¹.

5. *Мотивування висновку слідчого про вид і розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням (п. 7 ч. 2 ст. 291 КПК).* В обвинувальному акті вид і розмір такої шкоди мають зазначатись окремо стосовно кожного потерпілого. Така необхідність зумовлена тим, що встановлення цих обставин має важливе значення для забезпечення відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, а в окремих кримінальних правопорушеннях – і для кваліфікації діяння обвинуваченого².

6. *Мотивування висновку слідчого про розмір процесуальних витрат (розмір витрат на залучення експерта у разі проведення експертизи під час досудового розслідування – п. 8 ч. 2 ст. 291 КПК).* В обвинувальному акті точний розмір процесуальних витрат має вказуватись окремо стосовно кожної проведеної експертизи із зазначенням її реквізитів. Проте така вимога законодавця виконується не завжди³.

7. *Мотивування висновку слідчого щодо відомостей про особу обвинуваченого (п. 2 ч. 2 ст. 291 КПК).* Відповідно до пп. 4 та 5 ч. 1 ст. 91 КПК у кримінальному провадженні підлягають доказуванню

¹ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана.

² Проте серед досліджених автором процесуальних документів виявлені обвинувальні акти, що мають певні вади в частині мотивування вказаних обставин. Зокрема, за результатами підготовчого судового засідання ухвалою Дзержинського районного суду м. Харкова від 12 червня 2013 р. (справа № 638/6857/13-к) обвинувальний акт щодо вчинення особою кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 125 КК, повернуто прокурору. Однією з підстав такого рішення суду стало невизначення в обвинувальному акті розміру шкоди, завданої кримінальним правопорушенням (див.: Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана).

³ Так, ухвалою Дзержинського районного суду м. Харкова від 12 червня 2013 р. (справа № 638/6857/13-к) обвинувальний акт щодо вчинення особою кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 125 КК, повернуто прокурору через те, що з нього не вбачається розмір витрат на залучення експерта, що, на переконання суду, перешкоджає призначити судовий розгляд (див.: Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана).

обставини, які характеризують особу обвинуваченого, або виключають кримінальну відповідальність, або є підставою для закриття кримінального провадження, а також обставини, що є підставою для звільнення особи від кримінальної відповідальності або покарання. Зокрема, відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 291 КПК обвинувальний акт має містити анкетні відомості кожного обвинуваченого (прізвище, ім'я, по батькові, дата та місце народження, місце проживання, громадянство), що повинні бути встановлені з максимальною повнотою¹.

Як свідчить аналіз слідчої практики, до відомостей, зазначених у п. 2 ч. 2 ст. 291 КПК, цілком слушно мають додаватися також і відомості про наявність або відсутність в особи судимостей. Такі відомості мають суттєве значення для правильної правової кваліфікації кримінального правопорушення, визначення обставин, що можуть обтяжувати покарання, а також характеристики особи².

¹ На жаль, на практиці мають місце недоліки у складанні цієї частини обвинувального акта. Так, за результатами підготовчого судового засідання ухвалою Чугуївського міського суду Харківської області від 31 січня 2014 р. (справа № 636/1059/13-к) обвинувальний акт щодо вчинення особами кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 15, ч. 3 ст. 185 КК, повернуто прокурору у зв'язку із невідповідністю вимогам КПК. Судом встановлено, що підозру в учиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 15, ч. 3 ст. 185 КК, згідно з обвинувальним актом, направленим до суду, пред'явлено не тій особі, відносно якої обвинувальний акт переданий до суду (див.: Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана).

² Разом із тим зустрічаються недоліки у визначенні та викладенні наявності або відсутності судимості в обвинуваченого. Так, в ухвалі Держинського районного суду м. Харкова від 4 червня 2013 р. (справа № 638/6854/13-к) констатовано, що в обвинувальному акті стосовно вчинення особою кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 309 КК, узагалі відсутні відомості щодо наявності чи відсутності судимості обвинуваченого, а в ухвалі Чугуївського міського суду Харківської області від 30 травня 2013 р. (справа № 636/1957/13-к) зазначено, що в обвинувальному акті щодо вчинення особою кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 187 та ч. 1 ст. 304 КК, неправильно вказано дату винесення вироку за попередньою судимістю обвинуваченого (див.: Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана).

Особливої уваги потребує з'ясування обставин припинення судимості особи внаслідок її погашення або зняття за наявності законних підстав. Так, за результатами підготовчого судового засідання ухвалою Держинського районного суду м. Харкова від 20 грудня 2013 р. (справа № 638/20376/13-к) обвинувальний акт щодо вчинення особою кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 296 КК, повернуто прокурору через відсутність достовірних відомостей щодо наявності судимості в обвинуваченого. Установлено, що календарно визначений йому іспитовий строк після вироку суду вже завершився, проте дані щодо винесення судом відповідної ухвали за поданням кримінально-виконавчої інспекції не наведені, указівка ж на судимість, у свою чергу, дає підстави вважати таку інформацію сумнівною¹.

8. *Мотивування висновку слідчого щодо відомостей про особу потерпілого (п. 3 ч. 2 ст. 291 КПК).* Відповідно до п. 3 ч. 2 ст. 291 КПК обвинувальний акт має містити анкетні відомості кожного потерпілого (прізвище, ім'я, по батькові, дату та місце народження, місце проживання, громадянство). Більше того, за деяких обставин (учинення певних категорій кримінальних правопорушень) установлення особи потерпілого є вкрай важливим².

Наведене дозволяє дійти висновку, що обвинувальний акт як підсумковий акт досудового розслідування, в якому слідчий формулює кінцеве для цієї стадії кримінального провадження обвинувачення, виконає своє функціональне призначення лише за умови відповідності його вимозі вмотивованості, сутність якої полягає у наведенні слідчим з усіх питань, які підлягають розв'язанню в даному рішенні, ґрунтовних висновків.

¹ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана.

² На жаль, на практиці мають місце такі недоліки у викладенні в обвинувальному акті відомостей про особу потерпілого: відсутність його анкетних даних взагалі (ухвала Держинського районного суду м. Харкова від 27 червня 2013 р., справа № 638/7765/13-к), неправильне зазначення його по батькові (ухвала Чугуївського міського суду Харківської області від 30 травня 2013 р., справа № 636/1957/13-к) та ін. (див.: Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>. – Заголовок з екрана).

Статья посвящена исследованию особенностей мотивировки следователем обвинительного акта. На основании анализа УПК Украины, следственной и судебной практики его применения, а также судебной практики Европейского суда по правам человека рассматриваются вопросы, подлежащие разрешению следователем в обвинительном акте.

The article is devoted to the particular qualities of motivation of indictment by the investigator. Dealing the questions which are to be subject to deal in indictment, based on Criminal Procedure Code, practice of its application and decisions European Court of Human Rights.

Рекомендовано до опублікування на засіданні сектору дослідження проблем судової, слідчої та прокурорської діяльності НДІ ВПЗ імені академіка В. В. Сташиса НАПрН України (протокол № 3 від 18 березня 2015 р.).

Рецензент – доктор юридичних наук, професор
О. Г. Шило.